

een evenzoo eentonige, door wouden omringden inham ontdekken kon. Het was de monding der Legotrivier, een dier tropische stroomen in vlak land, wier vele kronkelingen steeds denzelfden achtergrond van groen vertoonen en die van uit zee gezien, steeds den indruk van eene door bosschen ingeslotene baai veroorzaken. Nergens een spoor van woningen, nergens een teeken van menschelijk verblijf, nergens eenig ander leven als dat van het stille, zwijgende plantenrijk. Onwillekeurig wendde het oog zich af van deze doodsche eenzaamheid, en zocht het den wijden oceaan, alwaar het eenige aan den mensch herinnerende voorwerp zichtbaar werd, het eenige ook dat de gansche oneindige ruimte bezielde en verlevendigde, de blokkadekruiser, die in een wolk van zeilen gehuld, langzaam en statig op en neer dreef.

Aangezien ik mij bij den kommandant van dezen bodem moest melden om mijne nadere bestemming te vernemen, liet ik mij — natuurlijk vergezeld van Martin — in een sloepje er heen roeien. De, naar zijne brieven en pakketten ongeduldige kruiser wendde, ons ziende aankomen, den boeg en zeilde ons tegemoet, zoodat wij met een paar riemslagen daar aan boord waren.

Mijn lot was spoedig beslist. Ik moest als militair bevelhebber optreden over het vaartuig der Gouvernements-marine, waaraan de afsluiting der Koewala-Legot was opgedragen — een kommando echter dat, door tijdelijke afwezigheid van dit schip, zich voorloopig slechts tot de kruisboot bepaalde, die in de monding der rivier gestationeerd was. Eenige aanwijzingen en instructieën, een paar beleefde woorden, een vluchtig voorstellen en weer afscheid nemen van het état-major — en ik zat weer in het bootje op de blauwe golven te schommelen, tegenover mij de waakzame Martin, die er op stond, tot het laatste oogenblik bij mij te blijven.

Het kon wel is waar geene gewichtige opdracht genoemd worden — ook was er geene schitterende positie verbonden aan een ambt, dat op de vloot met de zinrijke benamingen van „beurtschipper” en „kofkapitein” werd aangeduid, maar enfin, het was toch voor een jong officier als ik, een post van vertrouwen, een zelfstandig kommando, al bestond mijn voorloopig verblijf ook maar uit een kruisboot, voerende één stuk geschut — de blaaspijpen (vulgo lillas) niet medegerekend. En al telde mijne equipage vooreerst slechts twaalf man, waarvan nog de helft inlanders, later zou deze macht vermeerderen en zoude ik dan twee schepen onder mijn bevel hebben — bijna een eskader dus! —

Martin was natuurlijk opgetogen over de mij te beurt gevallen onderscheiding; hij was één en al lof over de practische inrichting der oude schuit die, hij moest het bekennen, wel een beetje „kneuterig klein” maar juist daarom ook zoo „prettig gezellig” was. Hij gaf zich ontzaglijk veel moeite om van alles de goede kant naar buiten te keeren en in het voordeeligste licht te plaatsen, bij welke beschouwingen de eenzame omgeving als bijzonder geschikt voor interessante avonturen — de kruisboot als laatste representant der verdwijnende zeilpoezie en mijne opdracht als eene korte maar belangwekkende periode, als een romantisch intermezzo, voorgesteld werd. Er lag